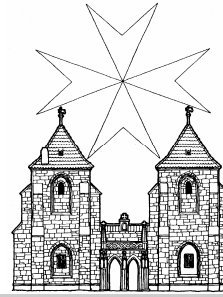

kostel

Panny Marie

Pod řetězem

občasník, informace...

KVĚTEN L.P. 2013

Ježíš nás brání před úklady d'ábla i před námi samotnými

Katecheze papeže Františka, 17. dubna 2013, Nám sv. Petra v Římě; *Lk* 24,50-53
přeložil Milan GLASER, Česká sekve Radia Vaticana; www.radiovaticana.cz

Drazí bratři a sestry,

V Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po Jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce? Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začněme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svatý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“ (*Lk* 9,51). Během „výstupu“ do svatého města, kde se uskuteční jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky. Katechismus katolické církve praví, že „vyzvižení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení při nanebevstoupení“ (662). Také nám musí být v našem křesťanském životě jasné, že vstup do Boží slávy vyžaduje každodenní věrnost Jeho vůli, i když si žádá oběť, někdy změnu našich plánů. Ježíšovo Nanebevstoupení se uskutečnilo konkrétně na Olivové hoře, nedaleko místa, kam se utekl k modlitbě před svým utrpením, aby se hluboce spojil s Otcem. Znovu tak vidíme, že modlitba nám dává milost žít ve věrnosti Božímu plánu.

Lukáš na nám konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“ (24,50-53). Tak praví svatý Lukáš. Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto požehnání a učedníci zajisté vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklánějí hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá (srov. Žid 9,24). Jak tvrdí svatý Jan ve svém prvním listu (srov. 2,1-2), On je náš přimlouvec. Je ale krásné to slyšet! Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první

věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Drazí bratři a sestry, takového advokáta máme, nemějme strach, jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je naším advokátem, vždycky nás hájí. Nezapomínejte na to. Ježíšovo Nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k Sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se Jím vést, máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přímluvce.

Druhý bod: svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už nevidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich očím, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu církve. Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníkům, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu (srov. Sk 1,9-10). Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vyvádějí, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytili svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak Jej viděli odcházet do nebe (srov. Sk 1,10-11). Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od Něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v každodenním životě: rozjímat a jednat, ora et labora učí svatý Benedikt. Obojí je nezbytné v našem životě křesťanů.

Drazí bratři a sestry, Nanebevstoupení neindikuje Ježíšovu absenci, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa jako před Nanebevstoupením. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a času, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, v svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přináší svět vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe je naším přímluvcem.

Děkuji.

Bohoslužby.

Pravidelné bohoslužby jsou slaveny v neděli v 10:00 hodin a ve středu, o Prvním pátku (3. května 2013) v 17:30 hodin

O slavnosti Nanebevstoupení Páně ve čtvrtek 9. května 2013 bude mše sv. v 17:30 hodin.

Svatodušní novéna (devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého) probíhá od pátku 10. května do soboty 18. května 2013).

Svátek svatého Jana Nepomuckého oslavíme v předvečer jeho svátku ve středu dne **15. května 2013 v 18:00 hod.** poutní mší svatou v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Hlavním celebrantem bude kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský. Po mši sv. vyjde z katedrály tradiční průvod k soše sv. Jana Nepomuckého na Karlově mostě, kde se zastaví k modlitbě. Průvod bude zakončen krátkou pobožností na Křížovnickém náměstí. Je přáním pana kardinála, aby svátek sv. Jana Nepomuckého byl vnímán jako poutní slavnost kněží i všeho lidu Hlavního města Prahy i celého českého národa.

Dne **16. května 2013 v den svátku svatého Jana Nepomuckého**, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech bude jako obvykle poutní eucharistie slavena v katedrále **v 18:00 hodin**. Hlavní celebrantem bude Mons. Michael Slavík, Th.D., generální vikář arcidiecéze pražské. Poté ve 20:00 hod. budou slaveny chorální nešpory v augustiniánském kostele sv. Tomáše na Malé Straně a průvod na Karlův most k soše sv. Jana Nepomuckého.

O slavnosti Seslání Ducha Svatého (Letnice) v neděli 19. května bude sloužena mše sv. v 10:00 hodin. Posléze, v pondělí **o tzv. Svatodušním pondělí** bude sloužena mše sv. v 17:30, spojena se slavením nešpor.

V neděli 26. května 2013 je **slavnost Nejsvětější Trojice**, při mši sv. v 10:00 hodin bude zpívat sbor z Veselí nad Lužnicí. Mše sv. bude sloužena *latinsky*.

Ve čtvrtek 30. května 2013 je **slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo)**. V našem kostele mše sv. sloužena nebude, jako obvykle se účastníme mše sv. a následného eucharistického průvodu v katedrále. Bližší informace o čase budou včas sděleny.

Varhanní nešpory maltézských rytířů

V rámci cyklu „Varhanní nešpory maltézských rytířů“ uspořádá Suverénní Rytířský a Špitální řád sv. Jana z Jeruzaléma, Rhodu a Malty a Společnost pro duchovní hudbu za podpory Městské části Praha 1 v řádovém kostele Panny Marie Pod řetězem v Lázeňské ulici v Praze 1 – Malé Straně již pátý koncert duchovní hudby v úterý 21. května 2013 od 17:00. Na program budou díla J. S. Bacha, G. Böhma, G. F. Händela a W. A. Mozarta. Účinkují: Petr Čech – varhany, Pavla Čichoňová – soprán. Vstup na koncert je volný.

Noc kostelů 24. května 2013 je

- pozváním všech lidí dobré vůle ke společnému setkání a k objevování krásy křesťanských výtvarných a architektonických pokladů,
- projevem kreativity a důvěry v život u lidí, kteří chrámy stavěli a zdobili, ale i u těch, kteří je dnes obývají a chtějí se podělit o svou víru, o svůj život, a svoje osobní obdarování a dovednosti,
- nabídkou zakotvené křesťanské spirituality, modlitby a služby potřebným,
- znamením živé spolupráce křesťanských církví (ekumenismus), která zaceluje rány vzniklé v minulých staletích.

„Potom už nebude den ani noc, ale v čase večera bude světlo.“ (Zach 14,7)

P. Vít ZATLOUKAL, biskupského vikáře pro pastorační ostravsko-opavské diecéze,

Tma nám přináší pocit ohrožení. Prožíváme pocit bezmoci. Volání proroka Zachariáše může být vyjádřením každého člověka, který očekává záchranu. Nejen ochranu před zlem, ale trvalou záchranu, kterou už nic neohrozí. Kde vzít naději? Kde vzít sílu k očekávání, že spravedlnost, právo, obecné dobro zvítězí? Mnohokrát jsme se zklamali, mnohokrát jsme byli opět ponořeni do situací, které se staví proti nám. Nadějí nám je pouze to, že po noci přichází svítání, po zimě jaro. Že čas odnese zlé a opět bude pro co žít.

V této chvíli chápeme touhu člověka po absolutním dobru. Touhu člověka po opravdové lásce nedotčené sobectvím. Touhu, aby náš křehký život měl cíl. Otevřené kostely se v naší milostiplné noci mohou stát majákem naděje pro každého člověka, který hledá jako Zachariáš trvalou záchranu, spásu. Nejde o zářící, mnohdy barevná okna, která v noci tohoto světa budou svítit dlouho do noci. Nejde především o program, který nabídneme.

Kéž lidé, kteří chrámy navštíví, najdou v nich ty, kteří pro ně budou živým svědectvím naděje vložené v Ježíše Krista. Jsme přece lidé, kteří již žijí v Duchu a v Pravdě, kteří mají živý vztah k Bohu nejen v kostele. Celý náš život, vše co říkáme, co děláme, jak se chováme, ať je projevem důvěry pramenící z poznání, že v Ježíši je záchrana. Pak se v nás lidé setkají s Ním, Živým na věky. My, lidé skutečně živí, jsme přece slávou Boží (sv. Irenej z Lyonu); ta září nad každým místem a naším nehasnoucím světlem je Beránek (srv. Zj 21,23).

Pokoj vám!

Program Noci kostelů v našem kostele:

17:30: Mše svatá se slavením nešpor

19:00: Prohlídka kostela s výkladem

21:00: Varhanní koncert (Karel P. PROKOP – varhany, Tomáš HANOUSEK – viola)

22:00: Adorace a Kompletář

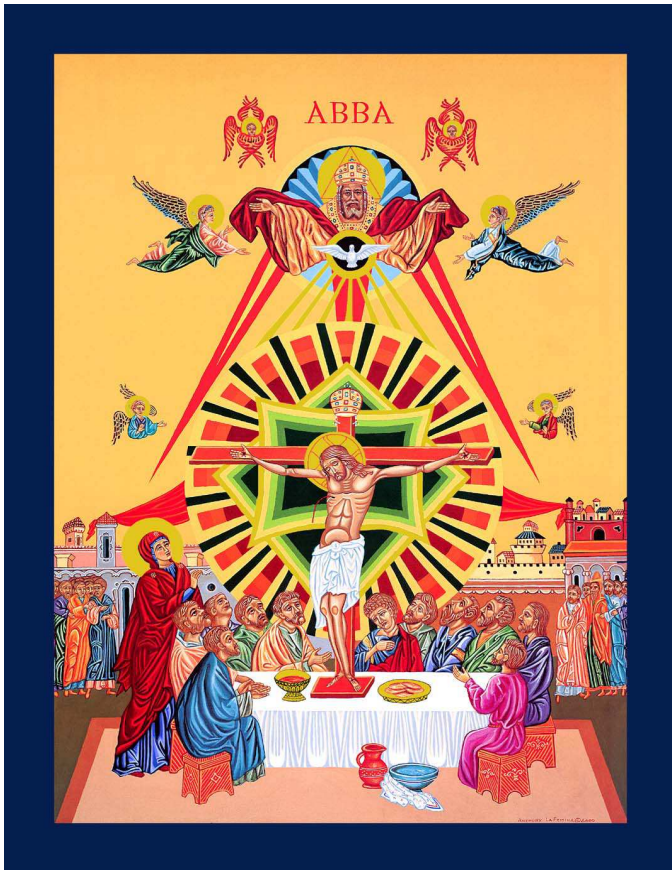

Maria v horní místnosti

P. Tom FORREST, redemptorista (přeložil: P. David VOPŘADA; podle: www.cho.cz)

Horní místnost se stala první devítidenní novénou v dějinách katolické církve a vedla ji zrovna Matka Církve, Maria. Ani náhodou nebyla zcela pasivní, když s prvními křesťany očekávala příchod Svatého Ducha, ale hrála naopak úlohu matky.

Krom jiných věcí tam právě ona učila dvanáct apoštolů zpívat Boží chvály, jak říci Duchu svatému „ano“, jak Bohu přinést každý kousek slávy a byla to ona, kdo ostatní naučila lekci životně důležité, té, kterou v sobě skrývá její inspirovaný a pro-rocký zpěv - Magnificat!

Vroucně se s prvními učedníky modlila a modlila se také za ně. Bezpochyby se modlila více než všichni ostatní. Když ona řekla: „Přijď, Duchu svatý!“, byla to modlitba, kterou Bůh zkrátka nemohl odepřít!

Právě v horní místnosti Maria zjevila učedníkům o jejím Synu více, než oni kdy tušili. Byli s ním pouze tři roky. Maria ho znala třiatřicet let a k tomu ještě devět měsíců naplněných modlitbou, kdy jej měla sama pro sebe.

Mluvila k oněm sto dvaceti, kteří poté, co Ježíše viděli ukřižovaného, v něj stále ještě věřili, o Duchu svatém, který měl brzy přijít. Zнала jej velmi dobře, vždyť to byl její božský Snoubenec! Věděla přesně, jak mocný je, dost mocný nato, aby z ní učinil panenskou Matku Boží.

Byla v horní místnosti a poskytovala svým duchovním dětem mateřskou útěchu, uzdravení, odpuštění, sílu, porozumění, naději a lásku. Možná také pomáhala s vařením a pomáhala všemožně tak, aby ostatní potěšila a podpořila.

Se všemi se dělila o svou neotřesitelnou víru a učila je, jak trpělivě čekat na chvíli, kdy se Bůh rozhodne jednat. Kdyby tam byl Josef, určitě by jí s tím mohl pomoci! Několikrát ti dva spolu čekali na Boží zásah, zvláště ve chvíli, když anděl přišel k Josefovi, aby mu vysvětlil tajemství Mariina těhotenství.

Apoštolové nevěděli, jak dlouho budou muset čekat a modlit se před příchodem Svatého Ducha! Jeden, dva, tři dny, možná dokonce déle! Maria byla s nimi a pomáhala jim vytrvat. Je možné si představit, že kdyby někteří z nich nestáli dostatečně blízko Marie, možná by ztratili poslední naději a odešli z horní místnosti pryč jen několik minut před příchodem Ducha.

Předtím, než znovu vstoupíme do horní místnosti, si musíme být jistí, že vcházíme do místnosti, v níž je Maria. Jinak bychom totiž byli ve špatné místnosti! Jako snoubenka Ducha svatého je Maria tou, která otevírá dveře. Její poslání a poslání Ducha svatého byly spojené velmi těsně již od počátku. Jako snoubenci se společně namáhali, aby dali zrod Kristu a krásným a mocným způsobem stále spolupracují, aby se duchovně narodilo a rostlo každé nové dítě Boží. Od Ducha svatého pocházejí všechny dary, všechny ctnosti, všechno ovoce svatosti a všechny nadpřirozené milosti, kterých je tak potřeba, pokud máme dosáhnout svatosti a naplnit své poslání. Když Duch rozděljuje tato požehnání, používá k tomu pravidelně lidské nástroje. Není překvapením, že jeho oblíbeným a nejvíce účinným nástrojem je Maria neposkvřená, jeho věrná, krásná a milovaná snoubenka!

Naše spása začala - nadešla chvíle vtělení - když se spojily Mariino „ano“ a moc Ducha svatého. Kdo by byl mohl apoštoly lépe připravit na příchod Svatého Ducha, než jeho vyvolená snoubenka? Bůh vskutku nikdy neplánoval Letnice, aniž by neviděl, že tam bude i Maria! Maria učinila víc, než že se s apoštoly sdílela, modlila, učila je, plněji zjevila svého Syna a svou mateřskou podporou se snažila, aby vytrvali. Podařilo se jí také, že pochopili význam a smysl Letnic, takže na tuto mimořádnou milost mohli odpovědět rychle a správně.

Být nablízku Marii je důležité pro nás pro všechny dnes, jako to bylo důležité pro apoštoly v horní místnosti. Žena, která počala Ježíše tím, že ji zastínil Duch, rozumí lépe než kdo jiný důvodu, proč Bůh seslal svého Svatého Ducha. Seslal Ducha Marii, aby mohla porodit Ježíše v betlémském chlévě. Sesílá svého Ducha nám, abychom mohli porodit Ježíše v životech a srdcích všech, které potkáváme. Protože apoštolové byli v horní místnosti s Marií, věděli přesně, co dělat, když byli pomazáni Duchem. Ihned je vidíme běžet ven ze dveří a dolů do ulic Jeruzaléma hlásat Ježíše druhým, tak jako Maria odešla do galilejských hor, aby přinesla Ježíše ke své příbuzné Alžbětě, jakmile se jí dotkla moc Ducha svatého.

Jinými slovy, Maria je dveřníkem horní místnosti. Otevírá dveře, vítá nás a stará se o to, abychom věděli, co čekat a co dělat v tomto chrámu milosti. Také nás ale vede znovu ven ze dveří, když nás v srdci a mysli ujišťuje, že Letnice jsou posilou pro vyslání - Letnice jsou tu kvůli evangelizaci!

Jestliže stojíme blízko Marii, nebudeme pouze vědět smysl našeho pomazání. Když budeme tohoto pomazání využívat, budeme se také stávat učenlivějšími, výkonnějšími a duchovně a apoštolsky úspěšnějšími. Jinými slovy, staneme se kvalitními nástroji Svatého Ducha, podobnými, i když ne tak kvalitními, jako samotná Maria. Proto církev nazývá Ducha svatého prvním hybatelem evangelizace a Marii hvězdou evangelizace. To je ale tým! Když se vracíme do horní místnosti, pojďme zpět, abychom stáli s Marií mezi prvními věřícími. Zaklepejme na dveře a vezme, že nám je otevře Maria, a ta že se postará, abychom dostali potřebnou moudrost a milost. Povede nás také zpět ze dveří a zavede nás na cestu, na které vykonáme svůj úkol a vykonáme jej dobře.

Papež Jan Pavel II. říká zcela jasnými slovy v listu Tertio millenio adveniente: „Maria, která počala vtělené Slovo mocí Svatého Ducha a nechala se tak v celém

svém životě vést jeho niternou činností, bude tou, kterou budeme kontemplovat a následovat jako ženu poslušnou hlasu Ducha, zářivý model pro ty, kteří se svěřují Božím zaslíbením (čl. 48). Ona, matka nejvznešenější lásky, bude pro křesťany hvězdou, která bezpečně povede jejich kroky... (čl. 59)“

Stále se máme co učit, a Maria je tou, která nás může učit. K tomu má určitě své mateřské „buňky“.

Z Katechismu katolické církve:

Duch svatý nám dává „závdavek“ nebo „prvotiny“ našeho dědictví: sám život Nejsvětější Trojice, který spočívá v tom, že milujeme, jako nás miloval on. Tato láska je principem nového života v Kristu, umožněného tím, že jsme přijali „moc Ducha svatého“ (Sk 1,8). (KKC 735)

A díky této síle Ducha mohou Boží děti přinášet plody. Ten, který nás našťípil na pravý vinný kmen, dá, že budeme přinášet „ovoce Ducha, [jímž] je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost, zdrženlivost“ (Gal 5,22-23). „Duch je naším životem“ (Gal 5,25): čím více se zřekneme sami sebe, tím více také jednáme podle Ducha. „Společenství s ním nás zduchovňuje, obdarovává, navrací do ráje, přivádí do království nebeského k synovskému přijetí, dává nám odvahu nazývat Boha Otcem a podílet se na milosti Kristově, nazývat se dětmi světla a mít účast na věčné slávě.“ (KKC 736)

Oporou mravního života křesťana jsou **dary Ducha svatého**. Jsou to trvalé dispozice, které příznivě uzpůsobují člověka, aby byl ochoten jednat podle hnutí Ducha svatého. (KKC 1830)

Je **sedm darů Ducha svatého**; jsou to: moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží. Ve své plnosti přísluší Kristu, Davidovu Synu. Doplňují a přivádějí k dokonalosti ctnosti těch, kteří je přijímají. Činí věřící ochotnými pohotově poslechnout božských vnuknutí.

„Dobrotivý je tvůj Duch, ať mě vede rovným krajem“ (Ž 143,10).

„Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové ...

Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi“ (Řím 8,14.17). (KKC 1831)

Plody Ducha jsou dokonalost, které v nás Duch svatý utváří jako prvotiny věčné slávy. Tradice církve jich vypočítává dvanáct: „láska, radost, pokoj, trpělivost, shovívavost, vlídnost, dobrotu, mírnost, věrnost, tichost, zdrženlivost, čistota“ (Gal 5,22-23 Vulg.). (KKC 1832)

Suverénní řád Maltézských rytířů
České Velkopřevorství

telefon: 257 530 824

e-mail: gpb@smom.cz

fr. Filip Milan Suchán, OPraem

rektor kostela

telefon: 731 402 597

e-mail: pmariapodretezem@seznam.cz

<http://www.maltezskyrad.cz>

Květen 2013

Den a čas			Slavení	poznámka
1.	<i>středa</i>	17:30	sv. Josefa Dělníka	
2.	<i>čtvrtek</i>		sv. Atanáše, biskupa a učitele církve	památka
3.	<i>pátek</i>	17:30	SV. FILIPA A JAKUBA, APOŠTOLŮ	SVÁTEK
4.	<i>sobota</i>			
5.	<i>neděle</i>	10:00	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
6.	<i>pondělí</i>		sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka	
7.	<i>úterý</i>			
8.	<i>středa</i>	17:30	Panny Marie, Prostřednice všech milostí	památka
9.	<i>čtvrtek</i>	17:30	NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ	slavnost
10.	<i>pátek</i>			
11.	<i>sobota</i>			
12.	<i>neděle</i>	10:00	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ	
13.	<i>pondělí</i>		Panny Marie Fatimské	
14.	<i>úterý</i>		SV. MATĚJE, APOŠTOLA	SVÁTEK
15.	<i>středa</i>	17:30		
16.	<i>čtvrtek</i>		SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA, HLAVNÍHO PATRONA ČECH	SVÁTEK
17.	<i>pátek</i>			
18.	<i>sobota</i>		bl. Gherarda Mecatti de Villamagna, řeholníka	památka
19.	<i>neděle</i>	10:00	SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO	slavnost
20.	<i>pondělí</i>	17:30	<i>Svatodušní pondělí</i>	
21.	<i>úterý</i>		sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů, mučedníků	
22.	<i>středa</i>	17:30		
23.	<i>čtvrtek</i>		JEŽÍŠE KRISTA, NEJVYŠŠÍHO A VĚČNÉHO VELEKNĚZE	svátek
24.	<i>pátek</i>	17:30		
25.	<i>sobota</i>		sv. Řehoře VII., papeže	
26.	<i>neděle</i>	10:00	NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	slavnost
27.	<i>pondělí</i>		sv. Augustina z Canterbury, biskupa	
28.	<i>úterý</i>		sv. Ubaldesky, panny maltézského řádu	památka
29.	<i>středa</i>	17:30		
30.	<i>čtvrtek</i>		TĚLA A KRVE PÁNĚ	slavnost
31.	<i>pátek</i>		NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE	SVÁTEK

